

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφιστῶν ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Αἱ συγκρίσεις δύνανται νὰ παράσχωσι λίαν ἀτελεῖν ἰδέαν τῆς ὑπερβαλλούσης τὴν γνῶσιν ἀγάπης. Καὶ ἂν πᾶσαν τὴν ἀγάπην πάντων τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐζησαν ἢ θέλουσι ζῆσαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶσαν τὴν ἀγάπην τῶν ἀγγέλων, ἐνώσωμεν ἐν μιᾷ καρδίᾳ, δὴ εὐρωμεν ταύτην ψυχρὰν παραβαλλομένην πρὸς τὴν κεντηθεῖσαν διὰ τῆς λόγῃς τῶν στρατιωτῶν καρδίαν. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον μόνον αἷμα καὶ ὕδωρ, ἀλλ' ἡ πίστις δύναται νὰ διακρίνῃ λαμπρὸν ὠκεανὸν αἰωνίου ἀγάπης ἐκχυνόμενον ἀπὸ τῶν πληγῶν τούτων. Ἐντύπωσιν τινα τῆς δόξης ταύτης δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἐξετάζοντες τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πάσας τὰς πνευματικὰς καὶ αἰωνίους εὐλογίας τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τσσαρας χιλιάδας ἔτη πρὸ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὰς μετέπειτα ληφθείσας ἢ ὅσαι δὴ ληφθῶσι μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος· πάσας τὰς διασώσεις ἀπὸ αἰωνίου ἀθλιότητος· πάντας τοὺς ὠκεανοὺς τῆς χαρᾶς ἐν τῷ οὐρανῷ· τὸν ποταμὸν τῶν ὑδάτων τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου αἰωνίως θέλουσιν ἀπολαύει πλήθη ἀνθρώπων ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης· πρέπει νὰ θεωρήσωμεν πάσας τὰς εὐλογίας ταύτας ὡς προερχομένας ἀπὸ τῆς ἀγάπης ἐκείνης ἣτις ἐξετυλίχθη ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ.

Πᾶσαι αἱ τελειότητες καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰσὶν τοσαῦται τροποποιήσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Τί ἕτερον εἶναι ἡ παντοδυναμία του ἢ ὁ βραχίον τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ πανσοφία του πλὴν τὸ μέσον δι' οὗ θεωρεῖ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ σοφία του,

εἰμὴ τὸ σχέδιον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ; Τί ἕτερον εἶναι αἱ προσφοραὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ αἱ προσκλήσεις τῆς ἀγάπης του; Τί εἰσὶν αἱ ἀπειλαὶ τοῦ νόμου, ἢ προειδοποιήσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ; Ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης του λέγουσα, «ἀνθρώπε μὴ βλάβῃς σεαυτὸν.» Ταῦτα εἰσὶν φραγμὸς περικλείων τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας ὅπως ἀπρονόητοι ἄνθρωποι μὴ ρίπτονται ἐν αὐτῷ. Τί ἦτον ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος, ἢ τὸ πλουσιώτατον δαῖγμα τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν τὰ δαύματα τοῦ Χριστοῦ, ἢ αἱ συγκαταβάσεις τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν αἱ προσευχαὶ τοῦ Χριστοῦ, ἢ αἱ δικαιολογίαι τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν τὰ δάκρυα τοῦ Χριστοῦ ἢ σταγόνες δρόσου τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ γῆ ἢ τὸ θέατρον τῆς ἐκτυλίξεως τῆς ἀγάπης του; Τί εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ ἢ αἱ ἄλπεις τῆς ἀγάπης του, ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὁποίων αἱ εὐλογίαι του, καταχεόμεναι εἰς μυρίους ρύακας, κατέρχονται πρὸς ἄρδυσιν καὶ δροσισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς κειμένης Ἑκκλησίας;

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.» (Ἰωάν. γ', 16).

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ἀγρία κατὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως ἐπίθεσις συνετάραξε δικαίως πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Τὴν περιγραφὴν τοῦ θλιβεροῦ τούτου γεγονότος παρατίθεμεν ἐκ τῆς «Ἔριδος», ἔχει δὲ ὡς ἔξῃ: «Τὴν 6 Φεβρουαρίου καθ' ἣν ἡμέραν εἶχεν ἀποφασισθῆ ἀκριβῶς ἡ ἐναρκίς τῆς παραδόσεως (τοις Τούρκοις) τῶν πολιτικῶν ἀρχείων (τῆς Ἀδριανουπόλεως), συνελθόν-

τες από της 9 ώρας της πρώτης εις το βωσικόν έτι διοικητήριον μετά γυναικῶν και παιδιῶν ἤρξαντο σφοδρᾶς διαδηλώσεως ἐναντίον τῆς ἀποχωρήσεως τῶν βωσικῶν ἀρχῶν και τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν θωματικῶν. Καί τί μὲν ἐλέγθη μεταξύ τῶν βουλγάρων και τῶν βωσικῶν ἀρχῶν εἶναι ἀγνωστον· οἱ δὲ βούλγαροι κλείσαντες τὴν ὄμιλιαν διὰ τοῦ ἀμην, ὤρμησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μητρόπολιν. Ὁ μητροπολίτης, μηδὲν ὑποπτεύσας τὴν θηριωδίαν αὐτῶν, δὲν ἐκρύβη, και τοι ἐγκαίρως εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου. Κατὰ πρότον εἰσῆλθον εἰς τὴν μητρόπολιν ἐκατοντάδες τινες γυναικῶν ταύτας ἐξελεθῶν ὁ μητροπολίτης διεβεβαίωσεν, ὅτι οὐδὲ θριξ̄ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ἐρχομένων τῶν τούρκων, θέλει ἀπολεσθῆ μὴ συναπολλυμένης και τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ κεφαλῆς. Αἱ γυναῖκες πεισθεῖσαι, ἠσπασήσαν τὴν δεξιάν

Ὁ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

τοῦ ἀρχιερέως, ὅστις και ἀνῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐνθ̄ δὲ οἱ διάκονοι και λοιποὶ ἀπάλληλοι μόλις ἐκλείσαν τὴν ἔσω θύραν τοῦ οἰκῆματος τοῦ μητροπολίτου, ἐκατοντάδες βουλγάρων φθάσαντες παρεβίαζον τὴν θύραν, ἀπαιτοῦντες τὸν μητροπολίτην. Οὗτος κατελλῶν και εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὰς προτροπὰς τῶν περὶ αὐτὸν εἰς φυγὴν ἐκ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου ἐμεινεν ἀτάραχος, και ὅτε οἱ βούλγαροι παραβίασαντες τὴν θύραν ὤρμησαν εἰς τὴν κατοικίαν ὁ μητροπολίτης κατῆλθε ὅπως εὐλογητῆ πατρικῶς και τούτους ἀποπέμφη ἐν εἰρήνῃ. Τότε δ' οἱ δημογέροντες πρότον και ὁ ἀνεψίος του περικυκλώσαντες τὸν ἀρχιερέα ἐκακοποιήθησαν τὸν δὲ ἀρχιερέα συλλαβόντες οἱ βούλγαροι ἐκ τῶν γενεῶν, τῶν ἐνδυμάτων και τῶν ποδῶν και ἀσυστόλως παίοντες εἴλκων αὐτὸν εἰς τὰς βαθμίδας τῶν κλιμάκων τῆς μητροπόλεως· εἶτα δὲ ραπίζοντες και ραβδίζοντες ἀπήγαγον αὐτὸν ὑπὲρ τὰ ἐκα-

τὸν βήματα μακρὰν τῆς μητροπόλεως διαδυνόμενοι ὡς μὲν τινες λέγουσιν εἰς τὸ βωσικόν διοικητήριον, ὡς δ' ἄλλοι εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγγλῆς, ὅπου ἐπὶ Τρουκίας εἶχεν ἐλευθερώσει ἐκατοντάδας Βουλγάρων. Τὸν ἀνεψίον τοῦ ἀρχιερέως δερόμενον μέχρι πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐλληνικῆς σχολῆς ἤρπασεν εἰς φίλος και ἔσωσεν εἰσαγαγὼν αὐτὸν εἰς τὴν σχολήν. Μόλις δ' ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς σχολῆς, ἵνα μὴ ἐξέλθωσιν οἱ πεφοβισμένοι μαθηταὶ και οἱ βάρβαροι εἰσέλθωσιν εἰς ζήτησιν τοῦ θύματος των, ὅτε ἀγροὶ φωναὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ἐσύρετο πρὸ τῆς σχολῆς ὁ ἀρχιερέως ἡμιθανής και αἱματόφυτος· 30 βήματα μακρὰν τῆς σχολῆς διέσωσε τέλος τὸν κακούμενον ἔτι ἀρχιερέα κατὰ τύχην διερχόμενος ἐκεῖθεν Ῥώσος ἀξιωματικὸς ξιφουλκήσας. Ὁ ἀρχιερέως πρὸς ἀναψυχὴν τινὰ εἰσῆλθη εἰς τινὰ ἐλληνικὴν οἰκίαν· ἐκεῖ δὲ πρῶτος μὲν ἐπισκέφθη αὐτὸν ὁ πρόξενος ὢν ἐν τῇ ἀγορᾷ και πληροφορηθεὶς τὰ γινόμενα· ἀκολούθως δὲ ὁ διοικητὴς κ. Μολοστῶφ, παρ' οὗ ὁ κ. Γεννάδης μετὰ γλώσσης ἐλληνοπρεποῦς ἐντόνως διαμαρτυρηθεὶς ἀπήτησε παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν. Ἐκεῖθεν ὁ Μολοστῶφ παρεκάλεσε τὸν μητροπολίτην νὰ ἀναβῆ τὸ ὄχημά του και μεταβῆ εἰς τὴν μητρόπολιν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐδέχθη τὸ ἄδωρον τοῦτο ὄδωρον ὁ μητροπολίτης, ὁ Μολοστῶφ προσέφερεν αὐτῷ τὸν βραχίονα, ὅπως τὸν ὑποβάσταζῃ. Παρημβάς ὡμως ὁ ἔτι ἐν ἐξάψει διατελὼν κ. Γεννάδης εἶπεν αὐτῷ ν' ἀποσυρθῆ, διότι ὁ ἀρχιερέως δὲν ἀνήκει αὐτῷ ἀλλὰ τοῖς Ἕλλησιν, οὕτω δὲ ὁ ἀρχιερέως ὑπὸ τοῦ κ. Γεννάδου ἀφ' ἑνὸς και τοῦ διερμηνέως του ἀφ' ἑτέρου ὑποβασταζόμενος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητρόπολιν, εἰς ἣν ἐγένετο μεγάλη συνάθροισις ἰατρῶν και παντὸς Ἕλληνας πολίτου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΣ ὁ ἐν Φρεμβούργῃ ἰατρός Ῥούππιος ἀνεκάλυψε τῷ 1822 τὴν ἀσθένειαν, ἥτις, και ἐν Γαλλίᾳ ἐμφανισθεῖσα πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, προσξένησε θραῦσιν δεινῇ. Τῷ 1850 ἐπέσκηψεν εἰς Οὐαλλίαν και ἤρηνε νῆθη ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς ἰατροῦ Γένερ· ἔκτοτε πάλιν ἐλησμονήθη, μόλις δὲ πρὸ τινῶν μηνῶν παρέστη εἰς τὰ μέσον πρακτικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ἰατρός, ὁ Κ. Χ. Πάουερ, διατεινόμενος, ὅτι ἀνεῦρε τὰς πρώτας ἀρχὰς και τὴν γένεσιν τῆς διφθερίτιδος. Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ἐπεχείρησεν οὗτος νὰ ἀνιχνεύσῃ τὰ αἷτια τῆς διφθερίτιδος, ἥτις μὴνὶ Μαΐου και Ἰουνίῳ 1878 ἐνέβαλεν εἰς πένθος πάσας τὰς οἰκογενείας, τὰς πρὸς τὸ βόρειον και τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ Λονδίνου. Παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπεκράτει ἡ γνώμη, ὅτι ἡ νόσος προήρχετο ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων και τῶν ἀερίων τῶν ὀχετῶν, δι' ὧν ἐμολύνετο ὁ ἀήρ. Ἰατρικὸν συμβούλιον, οὗτινος προήδρευεν ὁ περιφανὴς φυσιολόγος Σουξλεῦ, παρεκάλεσε τὴν κυβερνήσιν νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὀχετοὺς τῶν μεμολυσμένων προσταείων δι' εὐσυνειδήτων μηχανικῶν πράγματι δὲ εὔρον οὗτοι, ὅτι, τὰ δηλητηριώδη ἀέρια ἀνεπτύσσοντο κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ, ὅπου ἐθεωρεῖτο

κέντρον τῆς ἐπιδημίας. Ἐν τούτοις ὁ Πάουερ δὲν ἀπέδεξάτο τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ συμβουλίου, ὀρθῶς ἀντιπαρατηρήσας, ὅτι ὁ χώρος τῆς ἐπιδημίας ἦτο πολλῶ ἐυρύτερος ἐκείνου, ὃν κατεμύλον αἱ ἀπὸ τῶν ὀχετῶν ἀναθυμιάσεις. Ἐν ταῖς πλείσταις τῶν οἰκιῶν, ἐνθα ἤμαζεν ἡ διφθερίτις, οἱ ὀχετοὶ ἦσαν ἀνελλιπεῖς, οὐδεμία δὲ οὐδαμῶθεν ἐξήρχετο θανατηφόρος ἀναθυμίασις. Μετ' ἐπανειλημμένας λοιπὸν ἐρεῦνας, δὲν ἐδίστασεν ὁ Πάουερ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἀρχὴ τῆς διφθερίτιδος εἶναι τὸ γάλα. Ἐξετάσας ὁ Πάουερ τὸ γάλα 2700 οἰκιῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ἐπιδημικοῦ νοσήματος, εὔρεν, ὅτι ἐκ τούτων αἱ μὲν 473 ἠγόρασαν τὸ γάλα παρὰ δύο ἐν τῇ πόλει γαλακτοπωλῶν, οἵτινες τὸ ἐπορίζοντο ἐκ μιᾶς και τῆς αὐτῆς πηγῆς, αἱ δὲ ἐπιλοιποὶ 2227 τὸ ἠγόρασαν παρ' ἄλλων πηγῶν διαφόρων. Ἐκ τῶν 473 οἰκιῶν προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς διφθερίτιδος 68, ἥτοι ἐκάστη ἐβδόμη οἰκία· ἐκ δὲ τῶν 2227 προσεβλήθησαν μόλις 30, ἥτοι ἐκάστη πέμπτη και ἐβδομηκοστή. Ὅπου λοιπὸν οἱ παῖδες ἐγένεοντο τοῦ κακοῦ γαλακτος, ἀνεπτύχθη ἡ ἐπιδημία δωδεκάκις ἐυρύτερον. Ἐν τούτοις ὁ Πάουερ δὲν ἠρέσθη εἰς τὸ καινοφανὲς ἐξαγόμενον, ἀλλ' ἐβουλεύθη νὰ ἀκριβώσῃ και ἐλέγξῃ τὴν περὶ ἀναθυμιάσεων θεωρίαν. Ἐρεῦνησεν ἐκ δευτέρου ἐκεῖνας μόνον τὰς οἰκίας, αἵτινες ἐπασχον ἅμα μὲν ὑπὸ τῆς φαύλης ὀχετοποιίας, ἅμα δὲ εἶχον γευθῆ τὸ κακοῦ γαλακτος. Ὅπου οἱ παῖδες και οἱ πρεσβύτεροι εἶχον πῖε γάλα ἀσθενές, ἐκεῖ τὸ νόσημα ἀνεπτύχθη τρίς και δεκάκις ἐυρύτερον, ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς οἰκίαις ταῖς πασχούσαις μόνον ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων. Συναρμολογήσας τὰ νεώτατα συμπεράσματα πρὸς μυριάς παρατηρήσεις, ἃς εἶχε συλλέξῃ ἐκ παραπλησίων ἄλλοθεν ἐπιδημιῶν, ἀνεκάλυψεν, ὅτι οἱ κατὰ τόπους νοσοῦντες· ἐπίνον ἐκ τοῦ γαλακτος μιᾶς και τῆς αὐτῆς δαμάλεως, και ὅτι ἐν ἑτέρῳ ὑγιστάτῳ τοῦ Λονδίνου προσταείῳ, ἐνθα ἐπωλήθη τὸ τῆς αὐτῆς δαμάλεως γάλα, ἀφῆς και ἀνευ τινὸς βαθμιαίας ἀλλοιώσεως προσεβλήθησαν ἐφ' ἅπαξ τεσσαρεσκαιδεκα οἰκίαι. Ὁ Πάουερ δὲν δύναται εἰσεῖτι νὰ εἴπῃ ποῦ ἐγκαινται τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ἀσθενείας γαλακτος, οὐδαμῶς δι' οὐδεμιᾶς κινδηλοποιῶ μεθόδου παρανοθευμένου. Ἐξήτασε και τὸ ὕδωρ, δι' οὗ ἐπορίζετο ἡ δάμαλις και τὰ ἀγγεῖα ἐξ ὧν ἔπινε, και τὰ εὔρεν ἀμόλυντα και καθαρὰ ἀπὸ χρώματος, ἄμμου και οἰουδήποτε ἄλλου ἢ ὕλης σαπρᾶς. Κατέληξε λοιπὸν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αὐτὸ τῆς δαμάλεως τὸ γάλα εἶχεν ἰδιότητάς, ἐνδεχομένης νὰ ἀναπτύξωσι τὸ νόσημα παρὰ τοῖς γενομένοις· δὲν νύτῃχσεν ὡμως νὰ εὔρῃ ὁποῖα τινες νιάρχουσιν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἰδιότητες, ἢ ὁποῖα τινες τελεσιουργοῦνται ἐν τῷ τῆς δαμάλεως ὀργανισμῷ ἀφανεῖς λειτουργίας. Ἀφ' οὗ αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Πάουερ ἐπεβεβαιώθησαν και ὑπ' ἄλλων ἰατρῶν, ἢ ἐν Λονδίῳ παθολογικῆ ἑταιρία, συνεργούσης γενναίως τῆς κυβερνήσεως, ἐπεχείρησε νὰ ἀκριβώσῃ πρῶτον μὲν κατὰ πόσον ἔχεται ὀρθότητος ἡ τοῦ Πάουερ θεωρία, ὅτι ἐν τῷ γαλακτῷ λαμβάνουσι τὰ σπέρματα τοῦ νοσήματος, εἶτα δὲ τίνα τὰ ἐπὶ τῆς

δαμάλεως συμπτώματα, δι' ὧν τοῦτο ἐμφανίζεται. Μετὰ τὴν ἀκριβῶσιν τῶν δύο τούτων ὄρων, ἔργον τῶν κυβερνήσεων ἔσται νὰ προλάβωσι τὴν διάδοσιν τοῦ κακοῦ, ὡς προλαμβάνουσι τὴν τῆς τριχίνης.

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΟΔΙΝΟΥ ΘΕΑ ΦΡΙΓΓΑ

Ἡ ἐν σελ. 37 εἰκονογραφία παρίστη τὴν θεᾶν Φρίγγαν, τὴν σύζυγον τοῦ Ὀδίνου, θεοῦ τῶν Σκανδιναῶν, ἐνασχολουμένην εἰς τὸ κυνήγιον. Ἡ Φρίγγα ἦτο προσταίτις τῶν γάμων και διὰ τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Δήμητραν και τὴν Ἥραν. Ἄλλοτε ἡ Φρίγγα παρίστατο καθήμενη ἐπὶ προσκεφαλαίων μεταξὺ τοῦ Ὀδίνου και τοῦ υἱοῦ της Θῶρου· ἐνίοτε δὲ εἰκονίζετο ἐστειμένη τὴν κεφαλὴν ἐκ μύρτων και φέρουσα ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς σφαῖραν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τρία χρυσὰ μῆλα, και ὅπισθεν αὐτῆς ἐφαίνοντο αἱ τρεῖς χάριτες ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ κύκνων. Ἐκ τοῦ Ὀδίνου ἐγέννησεν ἡ Φρίγγα τὸν Θῶρον, θεὸν τῆς βροντῆς, και τὸν Τύρον, τὸν θεὸν τοῦ πολέμου.

Κατ' ἄρκει δὲ ἡ Φρίγγα μετὰ τοῦ συζύγου της ἐν Ἀσγάρτῃ (Asgard) τῇ ὠραιότερῃ και λαμπροτέρῃ τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀδίνος ἐθεμελίωσεν ἐν τῷ οὐρανῷ και ἔκτισεν ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, ἐξ οὗ ἐλαμπεν· ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ὁ Ὀδίνος ἠδύνατο διὰ τοῦ βλέμματός του νὰ περιλαμβάνῃ τὸ σύμπαν.

Ὅπως ἡ Ἥρα, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη και ἄλλαι θεότητες Ἕλληνικαὶ εἶχον τὰς ἀκολουθοῦσας αὐτῶν, τὰς κυρίας τῆς τιμῆς, οὕτω και ἡ Φρίγγα εἶχε περὶ αὐτὴν τὴν Φούλαν, τὴν Γνᾶν και τὴν Χλίνην. Καὶ ἡ μὲν Φούλα (ἐκ τοῦ Γερμ. Fülle=πλησμονή) ἐφύλαττε τὰ κοσμήματα αὐτῆς και ἦτο οἰκεία, ἡ δὲ Γνᾶ, ἦτο ὡς ὁ Ἑρμῆς τοῦ Διὸς, ἄγγελος κομίζουσα ἐπὶ ταχυτάτων ἵππων τὰς εἰδήσεις και τὰς διαταγὰς ἐπιδοῦσα· ἡ δὲ Χλίνη (Hlin) ἐδέχετο τὰς ἱκεσίας τῶν ἀγαπητῶν και προστατευομένων τῆς Φρίγγας.

Ἡ λατρεία, ἣν προσέφερον οἱ Γερμανικοὶ λαοὶ, εἰς τὸν Ὀδίνον και τὴν σύζυγον του Φρίγγαν ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὃν ἀπέδιδον εἰς τὰς θεότητάς των. Ἐθυσίαζον ἵππους, ἀλέκτορας, χοίρους και ἀνθρώπους, τέκνα βασιλέων και αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς! Ὁ δὲ τρόπος, δι' οὗ προσέφερον τὰς θυσίας καθίστα αὐτὰς φρικτοτέρας. Ἔθετον τὸ θῦμα μεταξύ δύο μεγάλων πετρῶν, ἐν αἷς συνετρίβετο, ἡ δὲ ὄρμη, μεθ' ἧς ἐξεπῆδα τὸ αἷμα, ἐδήλου τὴν ἀξίαν τοῦ θύματος ἐνώπιον τῆς θεότητος!

Τὶς δὲ ἦτο ὁ Ὀδίνος και τίς ἦτο καθόλου ἡ μυθολογία τῶν Γερμανῶν, ταῦτα ὡς λίαν περιεργὰ και χαρακτηρίζοντα ἀρκούντως τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς Γερμανίας, θέλομεν σὺν Θεῷ ἄλλοτε πραγματευθῆ χάριν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἀθηναίδος».

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΦΩΛΕΘΗΡΑΙ

Ἡ καταστροφή τῶν πτηνῶν πλὴν τῆς κακῆς διζέσεως ἦν δεικνύει ἐκ μέρους τῶν μικρῶν παιδῶν, πάλαι βλάπτει καὶ τὴν γεωργίαν ὡς καταστροφόμενων τῶν καθαριστῶν τούτων τῶν δένδρων ἀπὸ ἐντόμων φθοροποιῶν. Οἱ δύο μικροὶ παῖδες, οἱ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καταγινόμενοι ὡς παριστᾶ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν—παρ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄμα τῆς μοῖρας των ἀ-

ποτυφλούμενοι παρὰ τοῦ πτηνοῦ τοῦ ὁποῦ ἠβουλήθησαν νὰ ταραξῶσι τὰ νεογνά. Οἱ παῖδες οὗτοι δὲν ἐδιδάχθησαν πόσον κακὸν εἶναι τὴν λαμβάνειν τὴν εἰς ἄλλον ἀνήκον, ἔστω τοῦτο καὶ ἰδιοκτησία ἑνὸς πτηνοῦ οὐδὲ ὅτι ὁ Θεὸς δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ κράτος ἐπὶ τῶν ζῶων ἠθέλησεν ἵνα οὗτος ἢ πρὸς τὰ ἀσθενέστερα ἀγαθός, δίκαιος καὶ εὐσπλαγχνός, οὐδὲ ὅτι ὁ

Θεὸς λέγει σαφῶς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ὅτι τὰ πτηνὰ διατελοῦσιν ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ φροντίδα.

ΑΡΕΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Γ'. Κρέας ἄρκτου ἐπὶ τέλους.

Ὁ Ἴνδος δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βέρνερ ἀπέβλεπε τὸ βί-

βωτὸν καὶ τὴν πυριτοθήκην του ὡς καὶ τὰς βεβρεγμένας καὶ βαρείας περικνημίδας του, διὰ νὰ μὴ ἔχη ἐπάνω του οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ παρακωλύσῃ τὰς κινήσεις του, καὶ καθὼς ἐν τῇ προηγουμένη περιστάσει, στερῶναι ἀγκῶνας καὶ γόνατα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου, αἰωρῆθη ἄνωθεν τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ κινήσῃ τὸ βαρὺ καὶ ἐκτάδην κείμενον πτόμα τῆς ἄρκτου τὸ θηρίον ἔκειτο ἀκίνητον, κατέχον ὅλον τὸ διάστημα, καὶ προξενούον, καὶ περ νεκρὸν, τρόμον εἰς τοὺς φρονεῖς του.

Μετὰ πάσης τῆς ἰσχύος, ἣν ἡ φύσις ἐπρόκεισεν αὐτὸν, ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἀξανανομένης, κατέβαλε διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς τελευταίαν ἀποπειρᾶν, καθύστερον δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ἀριστεράν του ἐκ τοῦ βράχου, φοβούμενος μήπως χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ δεξιὸς αὐτοῦ παῦς ὠλισθήσεν ἐκ τινος προέχοντος σταλακτίτου ἀφοῦ δὲ ἔχασε τὸ στήριγμά του, τὸ σῶμά του ἤδη κατέρχετο, καὶ ἤθελεν ἀνεπαισθήτως καταπέσει ἐν τῷ βαράθρῳ, εἰ δὲν ἐκρατεῖτο ἐκ τοῦ βράχου ἐγκαίρως δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ οὕτως ἐσώθη, ἐνῶ ἐλόκληρον τὸ σῶμά του ἐκρέματο ἐν τῷ τῆς ἀβύσσου.

Τοῦτο βεβαίως παρέσχεν αὐτῷ μικρὴν πρηγορίαν, καὶ μόνον ἐφαίνετο ἀναβάλλον τὴν ἀναπόφευκτον καταστροφὴν του ἐπὶ τινος στιγμᾶς, διότι δὲν ἤθελε δυνήθῃ νὰ παρατείνῃ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν του ἐπὶ πολὺ, ἐξηντλημένος ἤδη ὢν ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ κόπου ἄλλ' ὁ Τεσακὲ ταχέως παρατηρήσας τὸν κίνδυνον αὐτοῦ, ἔκραξεν εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ θάρρος ἐπὶ μικρὸν, καὶ εὐθὺς ἤθελον ἔλθει εἰς βοήθειάν του. Οἱ δὲ τὸ φῶς κατὰ γῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωνται εἰς ἐντελὲς σκοτόν, ἤρχισε τὴν πορείαν του ἄνωθεν τοῦ χάσματος, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ Βέρνερ. Δυνηθεὶς δὲ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πόδα του καλῶς πλησίον τῆς ἄρκτου, κατέρθωσε νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ὀλισθήσῃ καὶ τότε κατεχείρισε τοῦ ἔργου μετ' ἀπηλπισμένης δυνάμεως, ἔρπων διὰ τῆς ἄρκτου, διότι τὸ σῶμά του ἦτο πολὺ ἐλαφρότερον παρὰ τὸ τοῦ Γερμανοῦ.

Τὸ σπηλαῖον ἦτο στενώτατον, τὸ δὲ θηρίον βεβρωτάτον καὶ παχὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατέρθωσε μετὰ πολλοὺς ὑπερανθρώπινους σχεδὸν ἀγῶνας, νὰ εὐρεθῇ ταχέως εἰς τὸ ἀντίθετον πλευρὸν τοῦ ζώου. Ἦτο ἄμως ἐπίσης δύσκολον νὰ τὸ κινήσῃ καὶ τὸ σῆρῃ πρὸς τὸ μέρος του, διότι δὲν ἔπρεπε οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως νὰ λάβῃ, εἰ δὲν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν σύντροφόν του. Οἱ προέχοντες σταλακτίται ἦσαν μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτὸν πρὸς τούτους δὲ στηρίζας τοὺς πόδας ἔσυρε τὸ βαρὺ ζῶον πρὸς ἑαυτὸν.

Ὁ Ἴνδος ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πρῶτοντος του κρουνηδόν, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ὅτε τοῦ Βέρνερ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτά του, βεβαιώσαντος αὐτὸν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξῃ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ οὔτε ἡμισὺ λεπτὸν τῆς ὥρας.

«Θάρρος, θάρρος!» ἀνέκραξεν ὁ Τεσακὲ, «τὸ κτήνος τὸ ἐκίνησα, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ δυνήθῃ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' ὀλίγον. Θάρρος!» καὶ δι' ἀνανωθεῖσάν δυνάμεων ἐπειράθη νὰ σῆρῃ τὸν καλοσσόν. Προέβη ὀλίγον—ὀλίγον ἔτι. Ἐλαβε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἔσυρε τὸ ἄψυχον πτόμα ἕνα τοῦλάχιστον

πόδα πρὸς ἑαυτὸν. Μετ' ἀστραπιαίας δὲ ταχύτητος ἐξεβίβασε τὸν δρόμον του διὰ τοῦ πτόματος, καὶ ἐδράξατο τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Βέρνερ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δεξιᾶς.

«Ἀνασῆκωσαι ὀλίγον τὸ σῶμά σου, διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ σε πιάσω ἀπὸ τὴν ζώνην!» Ἐφώναξεν εἰς αὐτὸν. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἀδύνατον νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ἠσθενῶς ἐψιθύρισε· «Δὲν ἐμπορῶ νὰ κρατῶ πλέον, θὰ πέσω μέσα!»

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν, καὶ ὁ Τεσακὲ εἶδε τοῦτο. Οὐδόλως δὲ εἰς λέξεις καταναλίσκων τὸν χρόνον, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ λευκοῦ, ταχέως ἠνέωξεν

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀδίνου θεᾶ Φρίγγα.

ὄπην ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἄρκτου, ἐν ᾗ εἰσώθησεν τὴν ἀριστεράν του χεῖρα διὰ νὰ ἔχη τοῦτο ὡς ἀντίρρισμα, καὶ τότε προσκλίνας ἐδράξατο τοῦ Βέρνερ ἀπὸ τοῦ ζωστήρος διὰ τῆς δεξιᾶς. Οὗτος δὲ μόλις ἠσθάνθη τὸ ἐκ τῶν ἐσκληρωμένων αὐτοῦ χειρῶν ἀφαιρεθὲν βάρος. Ἀναλαβὼν δὲ δυνάμεις διὰ τελευταίαν ἀποπειρᾶν, ἀνεσῆκωσεν ἑαυτὸν, καὶ ταχέως ἔκειτο πρηνὴς διὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματός του ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἴνδου.

Οὐδὲν πλεῖστον ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι τὸ πτόμα τῆς ἄρκτου, ἔφραττεν ἔτι τὴν εἰσοδὸν τῆς διόδου ἄλλ' ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τοῦλάχιστον, ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο πλέον νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ βαράθρου. Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἐν τῷ μεταξῦ, ἐπανάλαβε τὰς ἐπὶ τῆς ἄρκτου ἀποπειρᾶς του, διὰ νὰ μετακινήσῃ αὐτὴν εἰς εὐρύτερον μέρος τοῦ σπηλαίου.

θῶσι πλέον εἰς τὸ σπῆλαιον, καὶ εἰκοσι ἄρκτοι ἂν ἦσαν ἐντὸς αὐτοῦ διότι, καθὼς οὐχὶ ἀλόγως παρετήρησαν ὁ Ἰνδὸς, ὑπῆρχε «πολὸν ἄγῶν καὶ ὀλίγον κρέας.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ τρίχαπτον ἢ κοινῶς δαντέλλα λέγεται πρῶτον εὐρεθὲν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῇ Ἑλλάδι· ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς ἀνακάλυψως τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζετο καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Φλάνδρᾳ. Ἡ ἀρίστη νῦν κατασκευάζεται ἐν Βελγίῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Ἐν Βελγίῳ 150,000 γυναῖκες ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ 900 σχολεῖα, τὰ πλεῖστα ἐν μοναῖς, διδάσκοντά τὴν κατασκευὴν αὐτῆς. Ἡ πρὸς ταύτην χρησιμεύουσα κλωστή εἶναι λίαν λεπτή ἐπωλήθη δὲ καὶ μέχρι 12500 φρ. τὴν λίτραν! Διὰ τοῦτο ἡ δαντέλλα εἶναι πολυδάπανον κόσμημα. Ὑπολογίζεται ὅτι 500,000 ἐργατῶν δαντέλλας ὑπάρχουσιν ἐξ ὧν τὸ ἕμισυ ζῆ ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν πενίαν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κατασκευαστῶν τῆς δαντέλλας διέταξε τὸ νομικὸν αὐτῆς φέρεμα νὰ κατασκευασθῇ κατ' αὐτῶν, ἐκόσθησε δὲ 25,000 φρ. Δύο τῶν θυγατέρων τῆς καὶ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας ἐπραξαν ταῦτό. Ἐν Νοτιογγαλίᾳ κατασκευάζουσι δαντέλλαν διὰ μηχανῶν.

* * * Ἡ βουλὴ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐψήφισε νόμον δι' οὗ περιορίζεται ἡ μετανάστευσις τῶν Κινέζων εἰς τὴν χώραν. Ἀπαγορεύει εἰς πλοῖα νὰ κομίζωσιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας πλειοτέρους τῶν 15 Κινέζων εἰς ἓνα πλοῦν.

* * * Τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος τοῦ ἐκ τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα καταπίπτοντος καθ' ὥραν ζυγίζει 100 ἑκατομμύρια τόνους. Πρὸς ἕξασι τοσοῦτου βάρους εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ καταπίπτει, θά ἐξεραιάζετο ἡ κατανάλωσις 260 εκατ. τόνων γαιανθράκων κατ' ἔτος· ὅσον εἶναι τὸ καταναλισκόμενον νῦν ποσὸν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

* * * Ὁ ἥλιος ἔλαμψε ζωηρὸς ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἐπὶ 1250 ὥρας ἤτοι 28 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ὥρῶν (4454), καθ' ἃς εἶναι ὑπεράνω τοῦ ὀριζήσαντος. Διὰ τοῦτο ὁ Βύρων ἀνόμασε τὴν Ἑλλάδα «γῆν τοῦ ἡλίου.»

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851 μέχρι τοῦ 1878, 28,000 πρόσωπα ἀπώλοντο ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς Ἀγγλίας κυρίως ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις.

* * * Κατὰ τὸ ἀπὸ τῶν ἔτος ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ τῆς Ἀγγλίας ἐδηλώθησαν 1,522,525 γεννήσεις, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν θανάτων ἀνῆλθεν εἰς 716,165. Αἱ γεννήσεις ἀναλογουσι πρὸς τὸν ὅλον πληθυσμὸν ὡς 34 ἐπὶ 1000 οἱ δὲ θάνατοι ὡς 21 ἐπὶ χιλίων.

* * * Κατὰ τὸ ἔτος 1877 διήλθον διὰ τῶν ταχυδρομικῶν γραμμῶν τῆς Ἀγγλίας 1,477,828,200 ἐπιστολαί, ἐπιστολικά δελτάρια, ἐφημερίδες κτλ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δελταρίων μόνον ἀνῆλθεν εἰς 102,237,300. Πόσον ἤθελεν εὐεργετηθῆ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐάν εἰσέγοντο τὰ δελτάρια ἀντὶ 5 λεπτῶν ἕκαστον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀλληλογραφίαν.

* * * Τὸ πολυχρημότερον τῆμα τῶν Αερθιστῶν εἶναι τὸ τῶν περιστρεφόμενων ὧν αἱ φηρακτικαὶ τελεταὶ συνίστανται εἰς φανταστικὸν χορὸν τῆμα ἐκτελουμένους ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικῆς αὐλοῦ. Ἄμυ ὡς ἡ μουσικὴ παύση ἀμείσις σταματῶσι οὐχὶ δὲ σπανίως πίπτουσι ἀναίσθητοι χαμαί. Ἐν τῇ τελευτῇ ταύτῃ μνημονεύουσι τοῦ ἱδρωτοῦ αὐτῶν Μεθελσι Ζελαλεδὶν ἐλ Ρουμι, Πέρσου ποιητοῦ ἀποθανόντος ἐν ἔτει 1262 π. Χ. βεβαίως δὲ ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θαυμασίως περιστρέφεται ἐπὶ τίσσας ἡμέρας ἀσιτος ἐνῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ Χόνζα ἐπαίξει τὸν αὐλόν.

* * * Τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ θρωρεῖται παρὰ τῶν

Ἰνδῶν ὡς ἱερὸν μετακομιζόμενον αὐτὸ εἰς πάντα τὰ μέρη τῶν Ἰνδῶν πρὸς χρῆσιν ἐν ἱεραῖς τελεταῖς. Οἱ Βραχμίνοι πωλοῦσι τοῦτο εἰς τοὺς πιστοὺς ἀντὶ χρημάτων.

Ἡ «Ἐφημερίς» συστάινουσα τὸ ἡμέτερον φύλλον λέγει :

«ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐφημερίς μετὰ οἰκονογραφίῶν. Διὰ τοῦ ἀρτι ἐκδοθέντος 24ου αὐτῆς ἀριθμοῦ ἡ κομψὴ «Ἀθηναίς» συνεπλήρωσε τὸ τρίτον αὐτῆς ἔτος. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὄλονεν ἐβελτιοῦτο καὶ ἀνεπτύσσεται δι' ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ εἰκονογραφίῶν σχετιζομένων πρὸς τὰ σύγχρονα, ὥστε κατέστη εὐάρεστος εἰς τοὺς κύκλους τῶν οἰκογενειῶν καὶ χρήσιμος εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν τῶν ἀναγνώστων. Πραχωροῦσα δ' εἰς τὴν ἡλικίαν γίνεται ἐν μέτρῳ φιλάρεστος τόσον, ὥστε μόνον τὴν καλακισθησίαν νὰ ἐξεγείρῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ φιλοδάπανον, διότι ἡ συνδρομὴ τῆς εἶναι ἀναλόγως μικροτάτη ὁρ. 3 κατ' ἔτος.»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀθηναϊδος» προσφέρει εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὰ χρήματα 10 νέων συνδρομητῶν ἐν ἀντίτυπον «Τὰ Εὐρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ» ἢ ἓνα τόμον τῆς Ἑρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ. συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστέλωσι τὰς συνδρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀθηναϊδος» δίδεται Δ ω ρ ε ἄ ν χρωματισμένη εἰκὼν.

«Π ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένη μετὰ 4 εἰκονογραφίῶν. Εὐχόμεθα εἰς τὴν συναδέλφον καλὴν ἐπιτυχίαν.

«Οἱ Πελαγοὶ ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ» σὺν παραρτήματι περὶ Βλάχων καὶ Βουλγάρων, ὑπὸ Θ. Α. Πασχίδου. Συσταίνουμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς Περιοδικά : Ο' Α', Β' καὶ Γ' Τόμος τῆς Ἀθηναϊδος ἑκάστος φρ. 3.

«LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS» ἐκδιδομένη ἐν Αωσάνῃ τῆς Ἑλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενον διὰ 4 ἢ 5 ὥρισιότατων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίως προπληρωτέας φρ. 2.50.

«L'AMI DE LA MAISON» μηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδομένη ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμοῦμενον διὰ τριῶν εἰκόνων ὧν ἡ μία καλύπτει διόκληρον τὴν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3.

ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά κομψῶς δεδεμένα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδοτεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 100.